Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1908* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 4*

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἔπειτα, ἀνήσυχος καὶ συγκεκινημένη, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὸν μόνον υἱὸν ποῦ τῆς ἀπέμενεν, ἐκτὸς τῆς θυγατρός της Ἰουστίνας, ὡς στήριγμα καὶ παρηγορία τῶν γηρατείων της.

—Φθάνει νὰ μὴ μοῦ τὸν καταπιῇ καὶ αὐτὸν ὁ πόλεμος σὰν τοὺς ἄλλους! ἐστέναξε ρίπτουσα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου βλέμμα ἀνησύχου στοργῆς.

Ὁ σύζυγός της, γηραιὸς λοχίας, ἀπόμαχος ἤδη μετὰ τὸν Ἑπταετῆ Πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναριθμήτους πληγὰς εἶχε λάβῃ, ἀπέθανε τὸν Μάϊον τοῦ 1789, ἐγκαταλείπων εἰς τὴν χήραν του τέσσαρα τέκνα: τρεῖς υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα.

Ὁ μεγαλήτερος τῶν τριῶν, ὁ Ἀντώνιος, εἶχε φονευθῇ ἀπὸ ἔκρηξιν βόμβας εἰς τὴν μάχην τοῦ Βαλμύ· ὁ Λέων, ὁ δευτερότοκος, ἀναχωρήσας ὡς ἐθελοντὴς πρὸ ὀλίγων μηνῶν, εὑρίσκετο ἤδη ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μαγεντίας μὲ τὸν στρατηγὸν Κουστίνον. Μόνον ὁ Ἐδουάρδος, ὁ Βενιαμὶν τῆς οἰκογενείας, δεκαοκτατὴς μόλις εἶχε διαφύγῃ ὥς τώρα τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐνθουσιώδους πατριωτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξήγειρε τὸν λαὸν ἀφ' ἧς ἡμέρας, ἀπὸ Βορρᾶ ἕως Νότου, ἀντήχησεν ἡ κραυγή: «Πολῖται, ἡ πατρὶς εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ!»

Ἀλλ' ἡ Βριγίττα εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ὁ χαρακτὴρ τοῦ νεωτέρου της υἱοῦ ἀπό τινος χρόνου εἶχε μεταβληθῇ σημαντικῶς. Ὁ ἔφηβος, ὁ ἄλλοτε τόσον ζωηρός, τόσον φαιδρός, εἶχε γίνῃ ἀποτόμως σοβαρός, περίλυπος, σιωπηλός, μὴ ἀρεσκόμενος ὅπως πρῶτα νὰ ἐξέρχεται, ἀποφεύγων ἀκόμη καὶ νὰ συνομιλῇ εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τοὺς χωρικοὺς τοῦ Δουρλὲρ ἢ τοῦ Φλουρσί, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη ἢ αἱ ὑποθέσεις ἔφεραν εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς μητρός του.

Ἡ κυρία Δελσὸλ ἐφοβεῖτο πολύ, ὅτι καὶ ὁ Ἐδουάρδος θὰ ἐμιμεῖτο τὸ παράδειγμα τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν του. Μὲ ἀγωνίαν παρηκολούθει τὴν ἀδιάκοπον ἐκείνην παρέλασιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα, μεταβαίνοντα εἰς τὰ σύνορα, διήρχοντο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖόν της, ἐσταματοῦσαν κάποτε διὰ ν' ἀγοράσουν τρόφιμα, καὶ κατόπιν, εὐθυμότατα, ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς *Μασσαλιώτιδος*. Κ' ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὸ πολεμικὸν αὐτὸ μένος δὲν θὰ ἐβράδυνεν ἴσως νὰ κυριεύσῃ καὶ τὸν μόνον υἱὸν ποῦ τῆς ἀπέμενε καὶ ποῦ τόσον ἐπιθυμοῦσε νὰ κρατήσῃ πλησίον της...

Ἡ σκέψις αὐτὴ τῆς ἀπέσπασεν ἀναφώνησιν διαμαρτυρίας.

—Ἂν αὐτὸ βαστάξῃ ἀκόμη ὀλίγον καιρό... ὅλοι θὰ μᾶς φύγουν, ὅλοι! ἀνέκραξε μὲ λυγμούς. Ἄχ, δυστυχισμένη μου Ἰουστίνα, τί θὰ γίνουμε!

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς μεγάλης ἑστίας, διεγράφετο ἀορίστως χαρίεσσα μορφή, μόλις φωτιζομένη ἀπὸ τὰς ἀσταθεῖς καὶ τρεμούσας λάμψεις τῶν καιομένων ξύλων. Ἦτο ἡ Ἰουστίνα, κοριτσάκι δεκατριῶν ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν, εὔμορφη καὶ μικροκαμωμένη. Ἐκάθητο εἰς ἕνα σκαμνί, μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἐκοιμᾶτο. Βραδεῖα καὶ κανονικὴ ἡ ἀναπνοὴ ἀνήγειρεν ἐλαφρῶς τὸ στῆθός της, καὶ κάπου-κάπου ἐξέφευγαν ἀπὸ τὸ στόμα της λέξεις γλυκεῖαι καὶ ἀγνώριστοι, ἀσθενεῖς ἦχοι μελῳδικοί, ὡς παραπονετικοῦ κελαδήματος. Ὠνειρεύετο.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε ὅλον τὸ σπίτι, εἶχε πάρῃ τὸ μαλλί της καὶ τὰς βελόνας της διὰ

«Ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασε τὸν Ἰακωβάκην...» (Σελ. 23, στ. α'.)

νὰ πλέξῃ, συνομιλοῦσα ὁλονὲν μὲ τὴν μητέρα της περὶ τῶν διαφόρων γεγονότων τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ χαριτωμένη φλυαρία τῆς μικρᾶς κόρης εἶχε φαιδρύνῃ κάπως τὸ πρόσωπον τῆς Βριγίττας. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ μητέρα ἐκυριεύθη πάλιν ἀπὸ τὰς μελαγχολικάς της σκέψεις, δὲν ἀπαντοῦσεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Ἰουστίνας, καὶ ἡ σύνομιλία των ἔσβησεν, ὅπως ἡ φωτιὰ εἰς τὴν ὁποίαν λησμονοῦν νὰ ρίψουν ξύλα.

Πλήρης εὐλαβείας πρὸς τὴν μητέρα της, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε, καὶ σεβομένη τὰς σκέψεις της, τῶν ὁποίων ἐξ ἐνστίκτου ἐμάντευε τὸ εἶδος, ἡ Ἰουστίνα ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ καί, παρὰ τὴν συνήθη ἀμεριμνησίαν τῆς ἡλικίας της, παρεδόθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν μελαγχολίαν τῆς παρούσης ὥρας.

Μετ' ὀλίγον, ζαλισθεῖσα ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ γλυκὺ θάλπος τῆς ἑστίας, εἰς τὴν πένθιμον ἐκείνην σιγήν, τὴν ὁποίαν διέκοπτε μόνον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἡ κραυγὴ τῆς κουκουβάγιας ἢ τὸ μακρυνὸν γαύγισμα κανενὸς μανδροσκύλου, ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμούς της βαρεῖς. Τὰ βλέφαρά της ἔκλεισαν, ἡ κεφαλή της ἔγειρε πρὸς τὸν ὦμόν της, καὶ ἀπὸ τὰ ἀδρανῆ δάκτυλά της ἐξέφυγαν αἱ βελόναι τοῦ πλεξίματος.

Ἐκοιμᾶτο οὕτως ἀπό τινων στιγμῶν, ὅταν ἡ ἀναφώνησις τῆς μητέρας της τὴν ἐξύπνισε.

Ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ σηκωθῇ, τρίβουσα τὰ μάτια της ζωηρῶς.

—Μητέρα, μητέρα, εἶπεν ἐναγκαλιζομένη τὸν λαιμὸν τῆς κυρίας Δελσόλ' μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι. Αἰ εἰδήσεις ποῦ μᾶς ἔφερε τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ Λέοντος, ἔπρεπε νὰ σὲ καθησυχάσουν ὀλίγον. Διατί ἐπιμένεις νὰ τὰ βλέπῃς ὅλα μαῦρα; Ὁ κατηραμένος αὐτὸς πόλεμος δὲν πιστεύω νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως!

Ὡμίλει μ' εὐγλωττίαν, τρυφερὰ καὶ θωπευτική, προσπαθοῦσα νὰ παρηγορήσῃ τὴν μητέρα της, νὰ διασκεδάσῃ τοὺς φόβους της, νὰ τῇ παραστήσῃ ὅτι δὲν ἦτο λογικὸν νὰ κατέχεται ἀπὸ ἐπιμόνους ἰδέας.

—Τί τὰ θέλεις, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δελσόλ' ὅσο πολεμοῦν, τίποτε δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνησυχία, γιατὶ ξέρω, ἀπὸ σκληρὴ πεῖρα, ὅτι μιὰ σφαῖρα τίποτε δὲν τῶχει νὰ τρυπήσῃ τὸ στῆθος ἑνὸς στρατιώτου, ἢ μία σπαθιὰ νὰ τοῦ σχίσῃ τὸ κεφάλι...

—Ἀλήθεια...ὡς τώρα ὅμως ὁ Λέων κατώρθωσε νὰ σωθῇ, κάμνων ὁλονὲν τὸ καθῆκόν του, καὶ φαίνεται ὅλος θάρρος κ' ἐνθουσιασμός, ὅλος ἐλπὶς καὶ πίστις διὰ τὸ μέλλον. Ἐλᾶτε νὰ ξαναδιαβάσωμε μαζὶ τὸ γράμμα του' αὐτὸ θὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ.

Ἤναψαν μίαν λαμπάδα ἀπὸ ρητίνην, καὶ μὲ ἀγάπην κλίνουσαι ἡ μία ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην, αἱ δύο γυναῖκες ἀνέγνωσαν, διὰ δεκάτην φορὰν ἴσως, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ νεαροῦ ἐθελοντοῦ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, γραμμένη εἰς τὴν Μαγεντίαν τὴν 22 Ὀκτωβρίου καὶ φθάσασα τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἰς τὸ Φλουρσύ, περιέγραφε μὲ ἀφελὲς ὕφος καὶ πολὺν ἐνθουσιασμὸν μίαν νέαν νίκην τῶν δημοκρατικῶν στρατευμάτων, καὶ διετύπονε παρατόλμους ἐλπίδας περὶ μελλουσῶν νικῶν. Ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ Μαγεντία, μία τῶν σκουδαιοτέρων στρατηγικῶν θέσεων τοῦ Ρήνου, ἂν καὶ καλῶς ὠχυρωμένη καὶ ἀφθόνους ἔχουσα προμηθείας, δὲν ἀντέσχεν οὔτε εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ στρατηγοῦ Κουστίνου. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν φρουράν, ἡ ὁποία ἄλλως τε δὲν ἦτο πολὺ διατεθειμένη καὶ αὐτὴ νὰ πολεμήσῃ. Καὶ οἱ Γάλλοι, πρὸ τῶν ὁποίων αἱ πύλαι ἠνοίχθησαν ἄνευ ἀντιστάσεως, ἔγιναν δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὄχι ὡς ἐχθροὶ ἀλλ' ὡς ἐλευθερωταί.

«Καὶ ὄχι μόνον αὐτοί,—προσέθετεν ὁ ἐπιστολογράφος,—ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων ἀπ' ὅπου περνοῦμεν, μᾶς ὑποδέχονται μὲ συμπάθειαν, διότι δὲν βλέπουν εἰς ἡμᾶς τίποτε στρατιώτας ἀγρίους καὶ βαναύσους, καταχρωμένους τὰς νίκας των, ἀλλὰ στρατὸν πτωχὸν καὶ στερούμενον τῶν πάντων, σεβόμενον τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς περιουσίας των, καὶ πληρώνοντα παντοῦ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τῶν ὁποίων λαμβάνει ἀνάγκην.

«Μὲ μεγάλην μας χαρὰν ἐμάθαμεν ἐδῶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Λίλλης καὶ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ Βερντέν. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ τὸ Λογκοῦ δὲν θὰ γρήγορα νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας, καὶ ὅτι θὰ ἠμπορέσωμεν ἐπιτέλους νὰναπνεύσωμεν ἀνέτως.

«Ἐν τῷ μεταξύ, μέρος τοῦ στρατοῦ μας ἑτοιμάζεται νὰ διέλθῃ τὸν Ρῆνον, σήμερον μάλιστα, καὶ νὰ βαδίσῃ ἐναντίον τῆς Φραγκφούρτης. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ σᾶς γράψω μετ' ὀλίγον, ἀγαπημένοι μου' ἀλλ' ἂν θὰ εἶμαι τότε τόσον καλά, ὅσον καὶ τώρα που σᾶς γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ μὲ λυπᾶσθε, διότι, μὲ ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰς περιπετείας τοῦ πολέμου, εἶμαι λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, καὶ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ σᾶς εὕρῃ ἡ παροῦσά μου ὁμοίως ὑγιεῖς.»

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτήν, ἕνα δάκρυ ἐκύλισεν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυρίας Δελσὸλ καὶ κατέβρεξε τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε ἡ Ἰουστίνα.

—Μὰ γιατὶ κλαῖς, μητέρα; Δὲν βλέπεις πόσον εὐχάριστα πράγματα μᾶς γράφει καὶ τί χαρούμενος ποῦ εἶνε ὁ Λέων; Καὶ ἂν τοὺς δεχθοῦν παντοῦ ὅπως εἰς τὴν Μαγεντίαν...

Ἡ κυρία Δελσὸλ ἤγγισε μὲ τὰ χείλη της τὸ ἀγνὸν μέτωπον τῆς κόρης.

—Καὶ ὁ Ἀντώνης μας, εἶπε, ἦταν ἔτσι χαρούμενος καὶ αὐτός, γερός, δυνατός, γεμᾶτος ἐλπίδες, ὅταν μᾶς ἔγραψε ἀπὸ τὸ Γκράν-Πρέ, ἐκεῖνο τὸ μεγάλο γράμμα, καὶ ὅμως... τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο του... Τὸ εἶχε γράψῃ ἀπάνω ς' ἕνα ταμπουρλο... Ἄχ, τί φρικτὸ πρᾶγμα ποῦ εἶνε ὁ πόλεμος!... Εἶνε πολὺ ἀργά, παιδί μου· πᾶμε πιὰ νὰ κοιμηθοῦμε, ἀφοῦ παρακαλέσουμε πρῶτα τὸ Θεό, νὰ τελειώσουν γρήγορα τὰ βάσανά μας...

Τὸ ὡρολόγιον τοῦ τοίχου, μὲ τὴν ἐπιμήκη ξυλίνην θήκην, τὸ ὁποῖον ἐτόλιζε μίαν πλευρὰν τῆς αἰθούσης, εἶχε σημάνει τότε τὴν δεκάτην. Πρὸ πολλῆς ὥρας κανεὶς κρότος δὲν ἐτάραττε τὴν βαθεῖαν σιγὴν τοῦ κοιμωμένου χωρίου.

Αἱ δύο γυναῖκες ἑτακτοποίησαν τὰ καθίσματα, ἐσκέπασαν τὴν φωτιάν, εἶδαν ἂν αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν καλὰ κλεισμένα, καὶ κατόπιν διηυθύνθησαν εἰς τὴν κλίμακα, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἡτοιμάζοντο νὰ τὴν ἀναβοῦν, ὅταν κρότος βημάτων ἠκούσθη ἔξω, πλησίον τοῦ πανδοχείου. Τὰ μανιώδη γαυγίσματα τοῦ φύλακος σκύλου ἐδήλωσαν τὴν παρουσίαν ξένου. Συγχρόνως, κάποιος ἐκτύπησε τὴν ἐξώθυραν μὲ δειλίαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Ὁ κ. Μ. Μαλακάσης ἐξέδωσε νέαν συλλογὴν θαυμασίων ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Πεπρωμένα». Ἐξ αὐτῶν ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω, τὸ ὁποῖον εἶνε ὄχι μόνον ἐκ τῶν ὡραιοτέρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ποῦ εἰμποροῦν, νὰναγνώσουν καὶ νὰ ἐννοήσουν νεαροὶ ἀναγνῶσται ὡς οἱ τῆς Διαπλάσεως.]

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΙΔΟΥ ΜΟΥ Ε. Δ.

Ἱερὸν

Ὅλο τὸ σπίτι εἶν' ἀπὸ σένα
Πλημμυρισμένο καὶ γιομᾶτο,
Μέρα καὶ νύχτα, ἀπάνω, κάτω,
Μπροστὰ 'στὰ μάτια τὰ κλαϋμένα,
Περνάει τὸ φάντασμά σου—νά το.

Σβυστὰ τὰ φῶτα ἢ ἀναμμένα,
Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο, ἀπάνω, κάτω,
Γυρνᾷ 'στὸ σπίτι τὸ γιομάτο,
Κ' ἕναν πρὸς ἕνα τὸν καθένα
Κυττάζει καὶ τραβιέται—νά το.

Κι' ὅταν τὸ σπίτι, 'στὰ θλιμμένα
Μεσάνυχτα, σιωπὴ γιομάτο,
Πλέει 'στὸ σκοτάδι, ἀπάνω, κάτω,
Τότε μὲ χέρια σταυρωμένα
Στέκει τὸ φάντασμά σου, νά το,
Ἀπρὸς 'στὰ βιβλία τὰ σφραγισμένα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

"MISSES' CLUB,,

ΚΩΜΩΙΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ

[Εἰσέρχεται ἡ Μὶς Μπέση εὐθυτενής, μὲ στρατιωτικὸν βῆμα, τείνουσα διὰ μακροτάτης χειρὸς τὸ ἐπισκεπτήριόν της.]

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *λαμβάνει τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ τὸ διαβάζει :*—«Μὶς Μπέση Λόγκφηδ». *(Πρὸς τὴν Ἀγγλίδα χαιρετῶσα :)* Μὶς Μπέση, τὸ Μίσσες Κλούμπ...

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *φωτιζομένη ὑπὸ μειδιάματος καὶ διακόπτουσα :*—The «Misses' Club»! Aoh! yes! (1)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *ἐξακολουθοῦσα:*—... Σᾶς δέχεται μετὰ πάσης χαρᾶς. *(Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγγλίδος, ὅταν ἀκούῃ ἑλληνικά, σοβαρεύεται· φαίνεται ὅτι δὲν ἐννοεῖ.)* Θεωρεῖ τιμήν του μεγάλην νὰ σᾶς καταλέξῃ μεταξὺ τῶν μελῶν του. Διεπλεύσατε τὴν Μάγχην καὶ τὴν Μεσόγειον διὰ νὰ ἔλθετε πρὸς ἡμᾶς. Εὖγε, μίς! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ παγκόσμιος συνεννόησις. Κόραι ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἂς ἑνώσωμεν τὰς προσπαθείας μας. Ἂς ἐκδικηθῶμεν διὰ τὴν κοινὴν περιφρόνησιν! Ἂς ἀσχοληθῶμεν εἰς ζητήματα ποινικά, πολιτικά...εἰς πᾶν ὅ,τι δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει... Βλέπω ὅτι συμμερίζεσθε τὰς ἰδέας μας.

«Εἰσέρχεται ἡ Μὶς Μπέση...» (Σελ. 27, στ. α'.)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *ἀπαθὴς καὶ ἀλύγιστος :*—I don't understand. (2)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ :—Τί εἶπε; Βεβαίως ἐπιδοκιμάζει.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *πρὸς τὴν Ἀγγλίδα :*—Καθῆστε. σᾶς παρακαλῶ.

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *ὡς ἄνω, ἐπαναλαμβάνουσα στερεοτύπως :*— I don't understand.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *ἀνησύχως :*— Μήπως δὲν ἐννοεῖ ἑλληνικά;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ :—Ἔτσι μοῦ φαίνεται.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :— Μίλησέ της Ἀγγλικά.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Ἄ, δὲν εἶμαι καὶ πολὺ δυνατὴ 'στὰ Ἀγγλικά! *(Καθ' ἑαυτήν:)* Πέντ'-ἕξη φράσεις μόνον θυμοῦμαι. *(Δυνατά:)* Μὶς Μπέση Λόγκφηδ...how do you do? (3)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *μὲ πρόσωπον ἔξαφνα φαιδρυνόμενον :*—Wery well, thank you. (4)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *πρὸς τὴν Κλεοπάτραν :* — Τί λέει;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *ἐν ἀμηχανίᾳ :* — Ἀσήμαντα πράγματα.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : —Μίλησέ της γιὰ τὸ Κλούμπ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Ναί... στάσου.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ἔλα λοιπόν!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *καθ' ἑαυτήν :* — Θὰ τῆς 'πῶ ὅ,τι θυμοῦμαι ἀπὸ τὸν Ὀλλενδόρφο... καὶ ὅ,τι βγῇ! *(Δυνατά :)* Have you some bread? (5)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, *ἔκπληκτος :* — No! (6)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *καθ' ἑαυτήν :* — Στὸ διάβολο κι' αὐτὸς ὁ Ὀλλενδόρφος! «Ἔχετε ἄρτον;—Ὄχι, ἔχω τὸν τοῦ γείτονος.— Ἔχετε οἶνον; — Ὄχι, ἔχω τὰ χαμαικέρασα τοῦ σκυτοτόμου!» Πολὺ δύσκολα νὰ ἐκθέσῃ κανεὶς μὲ αὐτὰ ἕνα πρόγραμμα!....

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :—Πές της τουλάχιστον νὰ καθήσῃ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Νὰ καθήσῃ.... ναί... *(Στενοχωρημένη :)* Ἄχ, πῶς τὸ λένε, μὰ πῶς τὸ λένε;... *(Ἔξαφνα :)* Ἄ! τὸ βρῆκα! *(Πρὸς τὴν μὶς Μπέση :)* Sit down! (7)

[Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγγλίδος φαιδρύνεται. Καὶ κάθηται ἀμέσως, ὡς κινουμένη δι' ἐλατηρίου.]

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ : — I thank you!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Κι' αὐτὴ ἡ Κλεονίκη νὰ μὴν ἔρχεται!...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Θὰ τὴν ἐτρόμαξε τὸ πρόγραμμά σου.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ἔτσι φαίνεται... Αὐτὴ δὲν πολυέρχεται σὲ τέτοια... Εἶνε μᾶλλον δειλή... Νομίζω ὅτι θὰ κάμουμε καλὰ νὰ τὴν ξεγράψουμε. *(Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι).*

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΦΛΩΡΑ

ΦΛΩΡΑ :—Ἐκτυπήσατε, κυρία;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Φέρε τὸ τσάϊ, σὲ παρακαλῶ.

ΦΛΩΡΑ : — Ἀμέσως, κυρία. *(Καθ' ἑαυτήν, βλέπουσα τὴν μὶς Μπέση καθημένην, ἀλύγιστον καὶ ἐντελῶς ἀπαθῆ:)* Ὤχ τί ποδάρες!... Δυστυχία σου, παρκέτο μου!.... *(Ἐξέρχεται).*

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΑΙ ΑΥΤΑΙ, *ἐκτὸς τῆς* ΦΛΩΡΑΣ

[Ἡ μὶς Μπέση, κουρασθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀκινησίαν, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην της ἓν σημειωματάριον καὶ σοβαρώτατα πέρνει σημειώσεις, κυττάζουσα ὅλα τὰ γύρω της ἀντικείμενα.]

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *κυττάζουσα τὴν Ἀγγλίδα :* — Καλὲ ζωγραφίζει;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Ὄχι, παίρνει σημειώσεις.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : —Σημειώσεις; Γιὰ τί πρᾶγμα;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Γιὰ ὅλα. Εἶνε συνήθεια ἀγγλική.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ἑλληνικὰ αὐτὸ λέγεται *ἀδιακρισία.*

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Ἀγγλικὰ αὐτὸ λέγεται *μελέτη.*

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Καλέ, μὴν εἶνε δημοσιογράφος;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Πιθανὸν ὁ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου νὰπεφάσισε νὰ στείλῃ ἐδῶ, ἀντὶ ἀνταποκριτοῦ, ἀνταποκρίτριαν.....

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ἐκτὸς ἂν εἶνε γκουβερνάντα σὲ κανένα σπίτι τῆς ἀριστοκρατίας....

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Μανιακὸν διὰ τ' Ἀγγλικὰ σὰν καὶ σένα.... ἡ ὁποία ὅμως δὲν ξέρεις κουκοῦτσι!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΦΛΩΡΑ

ΦΛΩΡΑ, *εἰσερχομένη μ' ἕνα δίσκον :* — Τὸ τσάϊ!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ *πρὸς τὴν Ἀγγλίδα :* — Μίς, θὰ πάρετε ἕνα τσάϊ; *(Καμμία ἀπάντησις).*

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Ὁ Ὀλλενδόρφος εἰς ἐνέργειαν!.... Πῶς τὸ λένε!.... πῶς τὸ λένε!.... *(Κυπῶσα τὸ μέτωπόν της :)* Τὸ βρῆκα! Tea!.... *Πρὸς τὴν μὶς Μπέση :)* Some tea? (8)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ *(φαιδρυνομένη)*: — Yes!

ΦΛΩΡΑ :—Πώ, πώ, τί γλῶσσα! Ρωμέϊκα καὶ πάλι ρωμέϊκα!...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ :—Σιωπή! Αὐτὴ εἶνε ξένη, δὲν ξέρει ἑλληνικά!

ΦΛΩΡΑ :—Καὶ τί τῆς λέτε, κυρία;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ *ὑπερηφάνως* : — Ἂν θέλῃ νὰ πάρῃ τσάϊ. Ἀγγλικὰ τὸ τσάϊ τὸ λένε *τί.* (9)

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

---

(1) Τὸ Μίσσες Κλούμπ! Ὤ, μάλιστα!
(2) Δὲν ἐννοῶ.
(3) Τί κάμνετε;
(4) Πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ.
(5) Ἔχετε ἄρτον;
(6) Ὄχι.
(7) Καθῆστε.
(8) [Θέλετε] τσάϊ;
(9) Ἡ λέξις Tea προφέρεται *τί.*

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

Ὅπως κάθε πρωΐ, ὁ Γιάννης κατέβηκε 'στὸ δρόμο νὰ φωνίσῃ. Μὲ τὸ ἕνα του χέρι κρατοῦσε τὴν κανάταν τοῦ γάλατος γιὰ τὸ *μπιμπερὸν* τοῦ μικροῦ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο, τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ τοῦ εἶχαν δώσῃ γιὰ τὰ ψώνια τῆς ἡμέρας.

Παντοῦ τὸ πτωχὸ παιδὶ βλέπει προσωπάκια χαρούμενα. Τὸ κοριτσάκι, ποὺ κάθεται 'στὸ μεσαῖο πάτωμα, κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της μιὰ ὡραία καὶ μεγάλη κούκλα. Τὸ ἀγοράκι, ποὺ κάθεται 'στὸ ἐπάνω πάτωμα, φορεῖ σπαθάκι καὶ στρατιωτικὸ κασκέτο κατακαίνουργο, καὶ κρατεῖ 'στὸν ὦμό του ἕνα τουφεκάκι. Καὶ πηγαίνει μὲ βῆμα: ἕν, δυό! ἕν, δυό!..

Ὁ Γιάννης περνᾷ γρήγορα,

«Ἀντρέπεται νὰ τὴν ἰδοῦν...» (Σελ. 28).

πολὺ γρήγορα. Κατεβάζει τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα ποὺ γεμίζουν τὰ μάτια του. Ἀντρέπεται νὰ τὸν ἰδοῦν δυστυχισμένο τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ ὅλοι γύρω του εἶνε τόσο χαρούμενοι καὶ εὐτυχεῖς...

Πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς καὶ δὲν κυττάζει πλέον τίποτε.

Ἔξαφνα σκοντάπτει 'πάνω σ' ἕνα διαβάτη. Σαστίζει, τραβιέται ἕνα βῆμα καὶ ψιθυρίζει:

—Μὲ συγχωρεῖτε...

Ξέρετε ποιὸς ἤτανε ὁ διαβάτης αὐτός, ποὺ ἐσπρώχθηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν Γιάννη; Ὁ φίλος μας ὁ Γιάγκος!

Εἶνε τυλιγμένος στὸ ζεστὸ γουνωτὸ ἐπανωφόρι του, καὶ εἶνε φορτωμένος παιγνίδια. Ἕνα ἁμάξι περιμένει ἀπ' ἔξω. Καὶ ὁ Γιάγκος φορτώνει εἰς αὐτὸ τὸ ἁμάξι τὸ θησαυρό του, γιατί θέλει νὰ πάῃ νὰ δείξῃ 'στὸ θεῖό του καὶ 'στὴ θεία του πόσα ὡραῖα πράγματα τοῦ ἔφερεν ἀπόψε ὁ καλὸς Ἅγιος Βασίλειος.

Ἀπ' ὅλα ἔχει: τί στρατιωτάκια, τί βόλους, τί ζωγραφιές, τί σοκολάτες, τί καραμέλες! Ἔχει ἀκόμη ἕνα καροτσάκι, ἕνα τουφεκάκι, ἕνα σιδηρόδρομο καὶ ἕνα ἀλογάκι.

Ὁ Γιάννης στέκεται καὶ τὰ θαυμάζει.

Ἡ χαρὰ μᾶς κάμνει καλούς, διαχυτικούς. Ἔτσι καὶ ὁ Γιάγκος, ἅμα εἶδε τὸ θαυμασμό, τὸ ζωγραφισμένο 'στὸ πρόσωπο τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ, ἐστάθηκε καὶ τοῦ μίλησε μὲ οἰκειότητα σὰ νὰ ἦταν φίλος του.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια)*

—Ὄχι βέβαια, Στρόκ· ἀλλ' ὅπως σᾶς εἶπα, οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους ἐκείνου θὰ εἰδοποιηθοῦν ἐγκαίρως· θὰ μάθουν ποῖος κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ, καὶ τὰ χωρία δὲν θὰ καταληφθοῦν αἰφνιδίως. Διότι, ποῖος εἰξεύρει μήπως κανὲν ἠφαίστειον τῶν Ἀπαλαχείων δὲν ἐπιφυλάσσει εἰς τὴν Βόρειον Καρολίναν τὰς ἰδίας συμφοράς, τὰς ὁποίας ὑπέστη καὶ ἡ Μαρτινίκη ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Φαλακροῦ Βουνοῦ;

—Ἐλπίζω, κύριε Οὐάρδ, ὅτι ἡ χώρα δὲν ἀπειλεῖται ὑπὸ τοιούτου κινδύνου.

—Τὸ εὔχομαι, Στρόκ· ἄλλως τε φαίνεται ἀπίθανον νὰ ὑπάρχῃ ἠφαίστειον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶν Κυανῶν Ὀρέων. Ἡ ὀροσειρὰ τῶν Ἀπαλαχείων δὲν εἶνε ἠφαιστειώδης... Καὶ ὅμως, κατὰ τὰς ἐκθέσεις, τὰς ὁποίας ἐλάβαμεν ἐκεῖθεν, ἐθεάθησαν φλόγες ἐξερχόμεναι ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρῦ. Συγχρόνως, ἐλαφραὶ δονήσεις τοῦ ἐδάφους ἔγιναν αἰσθηταὶ μέχρι τῶν περιχώρων τοῦ Πλῆζεντ-Γκάρτεν. Τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶνε πραγματικὰ ἢ φανταστικά; Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν.

—Συμφωνῶ πληρέστατα, κύριε Οὐάρδ.

—Ἀπεφασίσαμεν λοιπόν, Στρόκ, νὰ ἐξετάσωμεν τὰ φαινόμενα τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου, καὶ νὰ στείλωμεν πρὸς τοῦτο τὸ ταχύτερον ἕνα ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ συλλέξῃ ἐπιτοπίως ὅλας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, ἀνακρίνων τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων καὶ τῶν ἀγρεπαύλων. Ἐξελέξαμεν ἕνα ἀστυνομικόν, ὁ ὁποῖος μᾶς παρέχει πᾶσαν ἐγγύησιν καὶ ὁ ἀστυνομικὸς αὐτὸς εἶσθε σεῖς, κύριε Στρόκ.

—Ὦ, πολὺ εὐχαρίστως, κύριε Οὐάρδ! ἀνέκραξα· καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι τίποτε δὲν θὰ παραμελήσω ὥστε νὰ εὐχαριστηθῆτε εἰς τὴν ἐντέλειαν.

—Τὸ γνωρίζω, Στρόκ, καὶ προσθέτω ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ σᾶς ταιριάζει...

—Ἐντελῶς, κύριε Οὐάρδ...

—Διότι σᾶς παρέχει ὡραίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐξασκήσετε τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ χαρακτῆρός σας.

—Τὴν περιέργειαν, ἔ;

—Ἀκριβῶς. Ὁπωσδήποτε, εἶσθε ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσετε κατὰ τὰς περιστάσεις. Ὅσον διὰ τὰ ἔξοδα, ἐὰν παρουσιαθῇ ἀνάγκη νὰ διοργανώσετε ἐκεῖ καμμίαν δαπανηρὰν ἀνάβασιν, δὲν ἔχετε νὰ ἐρωτήσετε κανένα.

—Θὰ κάμω τὸ καλλίτερον, κύριε Οὐάρδ· εἰμπορεῖτε νὰ βασισθῆτε εἰς ἐμέ.

—Καὶ τώρα, κύριε Στρόκ, σᾶς συνιστῶ νὰ ἐνεργήσετε μὲ πᾶσαν δυνατὴν ἐπιφύλαξιν, ὅταν θὰ συλλέξετε τὰς πληροφορίας ἐπιτοπίως. Τὰ πνεύματα ἐκεῖ εἶνε ἀκόμη πολὺ ἐξημμένα. Μὴ πιστεύσετε ὅλα ὅσα θὰ σᾶς διηγηθοῦν, καὶ προπάντων προσέξατε νὰ μὴ δημιουργήσετε νέον πανικόν.

—Αὐτὸ ἐννοεῖται.

—Θὰ συστηθῆτε εἰς τὸν Δήμαρχον τοῦ Μόργκαντων, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συνεννοηθῆτε πρὸς ἐνέργειαν κοινήν. Καὶ πάλιν σᾶς συνιστῶ φρόνησιν καὶ μυστικότητα. Μὴν ἀναμίξετε εἰς τὴν ὑπόθεσιν, παρὰ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Συχνὰ μᾶς ἐδώσατε δείγματα τῆς εὐφυΐας σας καὶ τῆς ἱκανότητός σας, καὶ ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ ἐπιτύχετε.

—Ἐὰν δὲν ἐπετύχω, κύριε Οὐάρδ, θὰ 'πῇ ὅτι θὰ συναντήσω ἐμπόδια ἀνθρωπίνως ἀνυπέρβλητα, διότι ἐπιτέλους εἰμπορεῖ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου νὰ εἶνε ἀπροσπέλαστον πραγματικῶς, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει...

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἰδοῦμεν τί πρέπει νὰ γίνῃ. Γνωρίζομεν, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἐξ ἐνστίγκτου, εἶσθε ὁ πλέον περίεργος ἀνθρωπος, καὶ ἰδοὺ λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν περιέργειάν σας.

Ὁ κ. Οὐάρδ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Μετ' ὀλίγον τὸν ἠρώτησα:

—Καὶ πότε πρέπει νὰ ἀναχωρήσω;

—Αὔριον.

—Αὔριον θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Οὐασιγκτῶνα καὶ μεθαύριον θὰ εἶμαι εἰς τὸ Μόργκαντων.

—Θὰ μὲ κρατῆτε ἐνήμερον δι' ἐπιστολῶν ἢ τηλεγραφημάτων.

—Δὲν θὰ λείψω, κύριε Οὐάρδ. Τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ πάλιν, ποὺ μ' ἐπροτιμήσατε διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου.

Ποῦ νὰ φανταστῶ τότε τί μοῦ ἐπεφύλαττε τὸ μέλλον!

Ἐπέστρεψα ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου ἡτοίμασα τὰ τοῦ ταξειδίου, καὶ τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωΐ, ἡ ταχεῖα

ἁμαξοστοιχία μ' ἔφερε πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βορείου Καρολίνας.

Ἀφιχθεὶς τὴν ἰδίαν ἑσπέραν εἰς Ραλείγην, διενεκτέρευσα ἐκεῖ, καὶ τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν, ὁ τροχιόδρομος, ὁ ὁποῖος διασχίζει τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Πολιτείας, μὲ ἔβγαλεν εἰς τὸ Μόργκαντων.

Τὸ Μόργκαντων εἶνε ἁπλῶς πολίχνη. Ἔχει ὅμως πολυάριθμα ἀνθρακωρυχεῖα, καθὼς καὶ ἄφθονα μεταλλικὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα, τὸ καλοκαῖρι, προσελκύουν κόσμον πολύν. Πέριξ τοῦ Μόργκαντων ἡ γεωργία ἀκμάζει, πλούσιοι δὲ καὶ ἐκτεταμένοι ἀγροὶ δημητριακῶν ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων βάλτων μὲ τοὺς πυκνοὺς καλαμῶνας. Ἄφθονα εἶνε ἐπίσης τὰ δάση τῶν ἀειθαλῶν δένδρων. Ὅ,τι λείπει ἀπὸ τὴν χώραν, εἶνε τὸ φυσικὸν φωταέριον, ἡ ἀνεξάντλητος αὐτὴ πηγὴ κινητηρίου δυνάμεως, φωτὸς καὶ θερμότητος, ἡ ὁποία ἀφθονεῖ τόσον εἰς τὰς περισσοτέρας κοιλάδας τῶν Ἀλλεγανείων.

Ὡς ἐκ τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν προϊόντων του, ὁ πληθυσμὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶνε σημαντικός. Χωρία καὶ ἀγρεπαύλεις ὑπάρχουν μέχρι τῶν προποδῶν τῆς ὀροσειρᾶς, ἄλλα κρυμμένα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, ἄλλα καταφανῆ ἐπὶ τῶν πρώτων ὑψωμάτων. Ὅλος αὐτὸς ὁ πληθυσμὸς ἠπειλεῖτο σπουδαίως, ἐὰν τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου ἦτο κρατὴρ ἠφαιστείου, ἐὰν θὰ ἐκάλυπτε κάποτε τὴν χώραν ἡ ἔκρηξις μὲ σκωρίας καὶ τέφραν, ἐὰν χείμαρροι λάβας θὰ κατέκλυζαν τὴν ἐξοχήν, ἐὰν τὸ ἔδαφος θὰ κατεσείετο περὶξ μέχρι τοῦ Πλῆζεντ-Γκάρτεν καὶ τοῦ Μόργκαντων.

Ὁ δήμαρχος τοῦ Μόρκαντων, ὁ κ. Ἠλίας Σμίθ, ἦτο ἀνὴρ ὑψηλόσωμος, εὔρωστος, τολμηρός, ρέκτης, τεσσαράκοντα ἐτῶν τὸ πολύ, ὑγείας ἱκανῆς ν' ἀπελπίσῃ ὅλους τοὺς ἰατροὺς καὶ τῶν δύο Ἀμερικῶν, ἀντέχων ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ψύχη τοῦ χειμῶνος καὶ εἰς τοὺς καύσωνας τοῦ θέρους, οἱ ὁποῖοι κάποτε εἰς τὴν Βόρειον Καρολίναν εἶνε ὑπερβολικοί. Μέγας δὲ κυνηγός, καὶ ὄχι μόνον τοῦ κοινοῦ τριχωτοῦ ἢ πτερωτοῦ θηράματος, τὸ ὁποῖον ἀφθονεῖ εἰς τὰς ἐγγὺς τῶν Ἀπαλαχείων πεδιάδας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄρκτων, ἀκόμη δὲ καὶ τῶν πανθήρων, τῶν ἐνδιαιτωμένων εἰς τὰς ἀγρίας φάραγγας τῆς διπλῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Ἀλλεγανείων.

Ὁ κ. Ἠλίας Σμίθ, μεγαλοκτηματίας, εἶχε πολλὰς ἀγρεπαύλεις εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μόργκαντων. Τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων του ἐπέβλεπεν ὁ ἴδιος προσωπικῶς, συχνότατα δὲ οἱ ἐνοικιασταί του καὶ οἱ καλλιεργηταὶ ἐδέχοντο τὰς ἐπισκέψεις του. Ὅλον τὸν καιρόν, κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν διέτριβεν εἰς τὴν πολίχνην, εἰς τὸν οἶκόν του ἢ εἰς τὸ Δημαρχεῖον, τὸν διήρχετο εἰς ἐκδρομὰς καὶ εἰς κυνήγια, ἀκατανικήτως παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ θηρευτικοῦ του ἐνστίγκτου.

Εὐθὺς τὸ ἀπόγευμα ὡδηγήθην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἠλία Σμίθ. Ἦτο ἐκεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, προειδοποιηθεὶς τηλεγραφικῶς. Τῷ ἐνεχείρισα τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Οὐάρδ καὶ ἡ γνωριμία μας ἔγινε γρήγορα. Ἄλλως τε ὁ κ. Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων μὲ ὑπεδέχθη πολὺ ἀφελῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως, μὲ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα καὶ μὲ τὴν φιάλην τοῦ *μπράντυ* εἰς τὸ τραπέζι. Ἀμέσως ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε καὶ δεύτερον ποτήρι, ὑπεχρεώθην δὲ νὰ πίω μὲ τὸν φιλοξενοῦντά με, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ συνομιλία μας.

—Ὁ κύριος Οὐάρδ σᾶς στέλλει; μοὶ εἶπε φαιδρότατος λοιπόν, ἂς πιοῦμε πρῶτα εἰς ὑγείαν τοῦ κυρίου Οὐάρδ.

Συνεκρούσαμεν τὰ ποτήρια μας καὶ τ' ἀδειάσαμεν πρὸς τιμὴν τοῦ γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

—Καὶ τώρα περὶ τίνος πρόκειται; μὲ ἠρώτησεν ὁ Ἠλίας Σμίθ.

Ἐξέθεσα τότε εἰς τὸν Δήμαρχον τοῦ Μόργκαντων τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς μου. Τῷ ὑπενθύμισα τὰ γεγονότα ἢ μᾶλλον τὰ φαινόμενα, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐγένετο θέατρον. Τῷ ὑπέδειξα—καὶ συνεφώνησε—ὅτι ἦτο μεγάλη ἀνάγκη νὰ καθησυχασθοῦν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων, ἢ τοὐλάχιστον νὰ προειδοποιηθοῦν διὰ νὰ λάβουν τὰ μέτρα των. Τῷ ἐδήλωσα, ὅτι τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς ἀπησχόλει σοβαρῶς ἡ κατάστασις αὐτὴ τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τὴν θεραπεύσουν, ἐφ' ὅσον ἠδύναντο. Προσέθεσα τέλος, ὅτι ὁ προϊστάμενός μου μὲ εἶχεν ἐξουσιοδοτήσῃ νὰ ἐνεργήσω πρὸς τοῦτο τὸ ταχύτερον, καὶ ὅπως θὰ ἔκρινα σκοπιμώτερον. Δὲν ἔπρεπε νὰ ὀπισθοχωρήσω ἐνώπιον οὐδεμιᾶς δυσκολίας καὶ οὐδεμιᾶς δαπάνης, καὶ ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον ἀνελάμβανεν ὅλα τὰ ἔξοδα τῶν ἐνεργειῶν μου σχετικῶς μὲ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου.

Ὁ κ. Ἠλίας Σμίθ μὲ ἤκουε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς νὰ γεμίσῃ ἐπανειλημμένως τὸ ποτήρί του καὶ τὸ ἰδικόν μου. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν καπνῶν τῆς πίπας του, ἡ προσοχή του ἦτο καταφανεστάτη. Ἔβλεπα τὸ πρόσωπόν του νὰ χρωματίζεται κάθε τόσον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του ν' ἀστράπτουν ὑπὸ τὰς πυκνάς του ὀφρῦς. Προφανῶς ὁ πρῶτος ἄρχων τοῦ Μόργκαντων ἦτο ἀνήσυχος διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου, καὶ δὲν ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἀνυπόμονος ἀπὸ ἐμὲ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων ἐκείνων.

Ὁ Ἠλίας Σμίθ, κυττάζων με κατάμματα, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός.

«Ὁ κ. Ἠλίας Σμίθ μὲ ἤκουε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν...» (Σελ. 29, στ. γ'.)

—Ὥστε λοιπόν, εἶπε κατόπιν, ἐκεῖ πέρα, 'στὴν Οὐασιγκτῶνα, ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μάθουν τί διάβολο κρύβει μέσα του αὐτὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου, ἔ;

—Μάλιστα, κύριε Σμίθ...

—Καὶ σεῖς ἐπίσης;

—Τὸ ὁμολογῶ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀγαπητέ μου κύριε Στρόκ!

Ἦτο πραγματικῶς εὐτύχημα, ὅτι ὁ Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων εἶχε τὴν ἰδικήν μου περιέργειαν...

—Ἐννοεῖτε καλά, προσέθεσεν ἀπορ-

ρίπτων τὴν στάκτην τῆς πίπας του, ὅτι καὶ ὡς κτηματίαν μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἱστορία τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ἀλλὰ καὶ ὡς Δήμαρχος ὀφείλω νὰ φροντίσω περὶ τοῦ συμφέροντος τῆς χώρας.

—Διὰ τοὺς δύο αὐτοὺς σπουδαιοτάτους λόγους, ἀπεκρίθην, θὰ ἐφροντίσατε νὰ ἐξετάσετε τὸ αἴτιον τῶν ὑπόπτων αὐτῶν φαινομένων. Ὑποθέτω δὲ ὅτι θὰ σᾶς ἐφάνησαν τόσον ἀνεξήγητα, ὅσον καὶ ἀνησυχαστικὰ διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς.

—Προπάντων ἀνεξήγητα, κύριε Στρόκ, διότι δὲν πιστεύω ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ εἶνε κρατήρ, ἀφοῦ ἡ ὁροσειρὰ τῶν Ἀλλεγανείων δὲν εἶνε διόλου ἡφαιστειώδης. Πουθενά, οὔτε εἰς τὰς φάραγγας τοῦ Κούμπερλανδ, οὔτε εἰς τὰς κοιλάδας τῶν Κυανῶν Ὀρέων, δὲν ἀπαντᾶ κανεὶς ἴχνη τέφρας, σκωρίας, λάβας ἢ ἄλλων ὑλῶν προερχομένων ἀπὸ ἔκρηξιν ἡφαιστείου. Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι τὸ Μόργκαντων δὲν διατρέχει κανένα τοιοῦτου εἴδους κίνδυνον.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σας, κύριε Σμίθ;

—Βεβαιότατα.

—Πῶς ἐξηγεῖτε τότε τὰς δονήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν αἰσθηταὶ εἰς τὰ πέριξ τοῦ βουνοῦ;

—Ναί... αἱ δονήσεις... αἱ δονήσεις... ἐπανέλαβεν ὁ κ. Σμίθ σείων τὴν κεφαλήν. Μὰ πρῶτα-πρῶτα, εἶνε βέβαιον ὅτι ἔγιναν δονήσεις; Ἀκριβῶς τὴν νύκτα ἐκείνην ποῦ ἐφάνησαν αἱ μεγάλαι φλόγες, ἤμουν εἰς ἕνα κτῆμά μου, εἰς τὸ Οὐίλδον, ἕνα μίλλι μόλις μακρὰν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ. Κάποιον θόρυβον ἤκουσα εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἠσθάνθην τὸν παραμικρότερον σεισμόν.

—Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς ἐκθέσεις ποῦ ἐστάλησαν εἰς τὸν κ. Οὐάρδ...

—Ἐκθέσεις συνταχθεῖσαι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παγικοῦ!... ἀνέκραξεν ὁ Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἰς τὴν ἰδικήν μου δὲν γίνεται λόγος περὶ δονήσεων.

—Ἔστω. Αἱ φλόγες ὅμως ἐκεῖναι ποῦ ἐφάνησαν εἰς τὴν κορυφήν;...

—Ἀ, αἱ φλόγες, κύριε Στρόκ, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα! Τὰς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, καὶ τὰ σύννεφα ἐφωτίσθησαν ἀπὸ τὴν λάμψιν των εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Ἐκτὸς τούτου, καὶ κρότοι ἠκούοντο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, κάτι σφυρίγματα σὰν ἐκεῖνα ποῦ κάμνει ἡ ἀτμομηχανὴ ὅταν τῆς ἀδειάζουν τὸν ἀτμόν.

—Αὐτὰ τὰ ἠκούσατε μὲ ταύτιά σας;

—Κ' ἐξεκουφάθηκα μάλιστα!

—Μέσα εἰς τὰ σφυρίγματα αὐτά, δὲν σᾶς ἐφάνη νὰ ἠκούσατε καὶ κάτι ἄλλους κρότους, ὡς πτερύγων κινουμένων ρυθμικῶς;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ παραμονὴν τὸ ἀπόγευμα, ἐνῷ ἐγύριζα εἰς τὴν χριστουγεννιάτικην Ἀγοράν, θαυμάζων τὴν ἀπέραντον ἐκείνην παράταξιν τῶν τροφίμων καὶ τοὺς φανταστικοὺς διακόσμους τῶν κρεοπωλείων, παντοπωλείων καὶ ὀπωροπωλείων,—τί χρυσόχαρτα, ἀλήθεια, τί σημαιοῦλες, τί εἰκόνες, τί γυρλάντες, τί μύρτα, τί δάφνες!..—ἤκουσα ἀπὸ πίσω ἕνα ξανθὸν κοριτσάκι. ἕως δώδεκα χρονῶν, νὰ λέγῃ πρὸς τὴν μητέρα του:

— Φαντάσου, μαμμά, τί Χριστούγεννα ποῦ θὰ κάμουν φέτος οἱ κακόμοιροι οἱ Σικελοὶ καὶ οἱ Καλαβρέζοι!..

—Ἄχ, ἀλήθεια! ἐστέναξεν ἡ μητέρα.

Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐμαλαγχόλησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χριστουγεννιάτικης πολυκοσμίας καὶ χαρᾶς, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των σιωπηλαὶ καὶ σκεπτικαί.

Καμμία ἀπὸ τὰς δύο δὲν ἐσυλλογίσθη, ὅτι οἱ κακόμοιροι οἱ Σικελοὶ καὶ οἱ Καλαβρέζοι εἶχαν ἑορτάσῃ πλέον, ἀνύποπτοι καὶ ἀμέριμνοι, τὰ Χριστούγεννά των,—πρὸ δεκατριῶν ἡμερῶν,—καὶ ὅτι ἠτοιμάζοντο ἀκριβῶς νὰ ἑορτάσουν καὶ τὴν πρωτοχρονιάν, ὅταν τὴν παραμονὴν ἐπῆλθεν ἡ πρωτοφανὴς συμφορά, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος σεισμός, ὁ ὁποῖος κατέστρεψε δύο μεγάλας πόλεις καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ χωριά, καὶ ἔθαψεν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν μεγάρων καὶ τῶν καλυβῶν διακοσίας περίπου χιλιάδας ἀνθρώπων!..

Ἀλλ' ἂν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐπρόφθασαν νὰ ἑορτάσουν Χριστούγεννα, μήπως διὰ τοῦτο ἡ συμφορά των εἶνε μικροτέρα; Ἢ μήπως θὰ ἦτο, ἂν ἐπρόφθαναν νὰ ἑορτάσουν καὶ τὴν πρωτοχρονιάν;... Δὲν ἐννοῶ τοὺς νεκρούς, οἱ ὁποῖοι ἐπιτέλους ἔπαθαν τὸ ὀλιγώτερον κακόν, ἀλλὰ τοὺς ἐπιζήσαντας, τοὺς στερηθέντας διαμιᾶς ὅλων τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπὶ τῆς σεισθείσης γῆς!.. Φαντασθῆτε τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ἄλλους τραυματίας, ἄλλους τρελλοὺς ἀπὸ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν τρόμον, καὶ ὅλους πεινῶντας, γυμνητεύοντας, ἀστέγους καὶ ἐρήμους!... Φαντασθῆτε τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν ὅλα τὰ παιδιά των, φανταισθῆτε τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ὀρφανὰ καὶ παντέρημα!... Πῶς νὰ μὴ συλλογισθῇ κανεὶς τοὺς ἐπιζήσαντας τοιαύτης καταστροφῆς καὶ πληρώσαντας τὸν κόσμον μὲ τὴν ἀφάνταστον δυστυχίαν των, προκάντων τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς μεγάλης χριστιανικῆς ἑορτῆς, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας!...

Ὅπως τὸ ξανθὸν ἐκεῖνο κοριτσάκι, ποῦ τὸ ἤκουσα τὴν παραμονὴν εἰς τὴν ἀγοράν, πολλοὶ ἄλλοι, ὑποθέτω, βλέποντες τὰς πυραμίδας, τοὺς σωροὺς καὶ τὰς παρατάξεις τῶν χρυσοστολισμένων χριστουγεννιάτικων τροφίμων, θὰ ἐσυλλογίσθησαν τοὺς δυστυχεῖς σεισμοπλήκτους, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖ-πέρα, εἰς τὴν ὡραίαν χώραν, ἡ ὁποία ἄλλοτε ὠνομάζετο Μεγάλη Ἑλλάς, ἔμειναν ἔξαφνα χωρὶς ψωμί, χωρὶς στοργήν, χωρὶς σπίτι!... Καὶ εἰς τὴν μυστικὴν των προσευχὴν πρὸς τὸν νεογέννητον Σωτῆρα, θὰ ἐνεθυμήθησαν, —ὑποθέτω,— νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ ἐπουλώσῃ γρήγορα τὰς ἀναριθμήτους πληγὰς τῶν μακρυνῶν ἀδελφῶν των, καὶ γρήγορα νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ!...

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἡ συμφορὰ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Καλαβρίας, μεγαλητέραν τῆς ὁποίας δὲν ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἐπρόκαλεσεν ἀπέραντον οἶκτον. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐνηργήθησαν ἔρανοι ὑπὲρ τῶν θυμάτων, καὶ τὸ ποσὸν τῆς ὡραίας αὐτῆς ἐλεημοσύνης ἀνῆλθεν εἰς ἑκατομμύρια. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ νὰ ὀνομάζῃ τὴν Ἰταλίαν ἀδελφήν της, ἡ φιλανθρωπικὴ κίνησις δὲν καθυστέρησεν. Ἐσχηματίσθη ἤδη ἡ Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία θὰ συλλέξῃ τοὺς ἐράνους τῶν Πανελλήνων, καὶ πλῆθος πλουσίων καὶ πτωχῶν ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ προσφέρουν. Τὸ τάλαντον τοῦ ἑκατομμυριούχου καὶ ὁ ὀβολὸς τῆς χήρας συνενοῦνται ἐδῶ εἰς μίαν ἰδέαν, εἰς ἓν αἴσθημα, εἰς ἕνα ἅγιον σκοπόν. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς παιδικῆς προκάντων χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, μὴ λησμονήσετε καὶ σεῖς τὰ δυστυχῆ ὀρφανὰ παιδάκια τῆς Σικελίας καὶ Καλαβρίας. Νὰ προσφέρετε ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ὀλίγον ποῦ εἰμπορεῖτε. Ἔτσι θὰ ἑορτάσετε ὡραιότερα τὴν ἑορτήν σας, καὶ εἰς τὸν ἀλγεινὸν οἶκτον, τὸ ὁποῖον σᾶς προξενεῖ ἡ μεγάλη συμφορά, θὰ αἰσθανθῆτε παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΥΚΑ-ΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Μιὰ φορὰ ἔγινα καὶ δάσκαλος· ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο διήρκεσε πέντε λεπτά, ὅσον καὶ τὸ σχολεῖόν μου.

Εἰς τὸ χωρίον δηλ. Σπάτα, ποῦ ἔχουν ἰδιοκτησίας μερικοὶ συγγενεῖς τῆς μητρός μου, προσεκλήθην ἕνα Σεπτέμβριον νὰ διαμείνω πλησίον των. χάριν ἀναψυχῆς, δύο-τρεῖς ἡμέρας.

Τὴν πρώτην ἡμέραν εἶδα πῶς τρυγοῦν οἱ χωρικοί, πῶς πατοῦν τὸν εὐώδη οἶνον... ἐπεσκέφθην τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ· τὸ βράδυ-βράδυ εἶδα τὸν γυναικεῖον πληθυσμὸν εἰς τὴν βρύσην, καὶ ἐκοιμήθηκα μὲ τὲς κόττες.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, πρωΐ-πρωί, ἐγύρισα ὅλο τὸ χωριὸ καὶ τὰ πέριξ καὶ... «σία κ' ἀράξαμε». Ἐκάθησα λοιπὸν εἰς τὸ πρὸ τῆς οἰκίας πεζοῦλι, καὶ ἐσκεπτόμουν τί θὰ κάμω ὅλη τὴν ἄλλη ἡμέρα. Ἔξαφνα βλέπω νὰ περνᾷ ἕνα μικρό, κατάχοντρο, κατακόκκινο χωριατάκι, μὲ καταγάλανα, ἐκφραστικά, ἀλλ' ἄνευ νοημοσύνης, κατσικίσια μάτια.

Κρατοῦσε ἕνα κομμάτι ψωμὶ στὸ χέρι καὶ ἔτρωγε μὲ πολλὴν ὄρεξι.

Νά, ἀσχολία, ἐσκέφθην.

— Ἔλα ἐδῶ, μωρέ, ξέρεις γράμματα;

— Ξέρω.

— Ποῦ διαβάζεις τώρα;

— Στὸ ἀλφαβητάριο.

— Αἴνιτε, φέρ' το γρήγορα νὰ σὲ διαβάσω, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ μιὰ δεκάρα.

Κ' ἐπειδὴ ἐδίσταζε:

— Νά, πάρε τὴ μιὰ πεντάρα 'μπρός, καὶ σὰν ἔλθῃς, καίρνεις καὶ τὴν ἄλλη.

Σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐπανῆλθε μὲ τὸ ἀλφαβητάριό του 'στὸ χέρι.

— Ὡς ποῦ ἔχεις φθάσῃ, μωρέ;

— Ὡς ἐδῶ.

— Γειά σου. Πρόσεξε λοιπόν. *Σῦ... ῦ;... Σῦ!*

— *Σῦ!* (ἐπανέλαβε καὶ αὐτό.)

— *Κά!... ά;... Κά!...*

— *Κά!*

— Πές το τώρα ὅλο μαζί: *Σῦκα.*

— *Μῆλα!* (μοῦ φωνάζει αὐτὸ μ' ἕνα τραχύτατον λάμβδα).

— Ὄχι, μωρέ, *μῆλα! Σῦ... ῦ;... Σῦ... Κά... ά; κά... Σῦκα!*

— *Μῆλα!* (αὐτὸ πάλιν.)

Δὲν ἔχασα ἀκόμη τὴν ὑπομονήν, ἀλλ' ἄναψα ὅλος,

—Μπρὲ καιδί μου, γιὰ πρόσεξε καλά!

Καὶ γίνεται ἡ τρίτη ἀπόπειρα.

— *Μῆλα!* (αὐτὸ καὶ πάλιν.)

Τώρα χάνω πιὰ τὴν ὑπομονή μου, τοῦ τραβῶ ἕνα γιακᾶ, καὶ τὸ στέλνω... 'στὸ σπίτι του.

Ἔτσι διέλυσα τὸ σχολεῖόν μου καὶ δὲν ξανάκαμα πιὰ τὸν δάσκαλο.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Τὰ μαθηματικὰ *δξύνουν* τὸν νοῦν.

Ὁ μαθητής:—Μὰ δὲν μᾶς εἴπατε ὅτι ὁ νοῦς πάντοτε περισπᾶται;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

***

Γιῶργος:—Καλημέρα, Τοτό, τὰ νέα σου;

Τοτός:—Δὲν τὰ ἐφόρεσα σήμερα, γιατί βρέχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάκεινοῦ Κυρίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

76.—Ἡ *Ἑορτὴ τῆς Σημαίας* μοῦ συνιστᾷ ἕνα ἄπορον ἐν Ἀθήναις, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ εὑρεθῇ νὰ τὸν ἐγγράψῃ.

ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Κατὰ τὴν ὑποσχεσίν μου, ὅτι μίαν φορὰν τὸν μῆνα—πρὸς τὸ παρὸν—θὰ ἔχετε τὸ φύλλον δωδεκασέλιδον, τοιοῦτον θὰ εἶνε τὸ *προσεχές*. Ἔπρεπεν, ὡς τελευταῖον τοῦ Δεκεμβρίου, νὰ ἦτο τὸ σημερινόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ παρευέπεσαν αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων, δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ τυπωθοῦν δώδεκα σελίδες. Ὥστε, τὸ ἐρχόμενον Σάββατον.

Πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ ἀπόφασίς σου, *Ἑλληνική Προτομή*. Καὶ ἡ ἰδέα σου νὰ μπῇς ὡς γραμματικὸς εἰς τοῦ μπαμπᾶ σου, διὰ νὰ ἔχῃς τὰ διαπλασιακὰ ἔξοδα ὅλου τοῦ χρόνου, πρωτοτυποτάτη. Εἶσθε ἄξιοι συγχαρητηρίων καὶ οἱ δύο: καὶ ὁ μπαμπᾶς σου καὶ σύ.

Αἱ ταξειδιωτικαί σου ἐντυπώσεις μὲ κατεχοήτευσαν, *Παπαρούνα*. Εἶδες ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἀλήθεια, ποῖος ἤλπιζεν, ὕστερ' ἀπὸ τέτοια κρῦα, νὰ ξημερώσουν Χριστούγεννα...ἀνοιξιάτικα!

Εὔμορφα καὶ χαριτωμένα τὰ λέγεις, *Μιὰ Μέλισσα*. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συχνά, διὰ νὰ βλέπω τὰς ἐντυπώσεις σου, αἱ ὁποῖαι μ' ἐνδιαφέρουν πολύ.

Μὲ κατέπληξεν ἡ διαλεκτικὴ τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως τῆς συνοικίας σου, *Φιλόπαρε Ἕλλην*, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μ' ἕνα μικρὸν *παράπονόν* σου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ταχυδρομείου; εἰμπορεῖς νὰ τὸν κάμῃς τακτικώτερον.

Ἀγκαθάκι, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸν πατέρα σου, ἀπὸ τότε ποῦ ἦτο καὶ αὐτὸς συνδρομητής μου. Νὰ τοῦ 'πῇς πολλὰ χαιρετίσματα, καὶ νὰ μοῦ φιλήσῃς ὅλα τὰ δελφάκια.

Ἡ «μέθη» σου, *Ὑπερασπιστὰ τοῦ Ἔθνους*, εἶνε ἁπλῶς μία φάσις τῆς γνωστῆς «διαπλασίτιδος». Σοῦ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ εὐτυχήσῃς εἰς τὰς διαπραγματεύσεις σου, καὶ ἐν γένει νὰ διακριθῇς καὶ μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν.

Πόθεν ἡ τόση σου ἀγάπη πρὸς τὴν περισπωμένην, *Μαυροθαλασσίτη*; Εἰς τὸ ἐγὼ ἔχεις περισπωμένην, εἰς τὸ *στείλω* περισπωμένην, τὸ δὲ *λοιπόν*, διὰ νὰ τοῦ βάλῃς περισπωμένην, τὸ γράφεις μὲ ὠμέγα! Ἂν αὐτὰ δὲν εἶνε παραδρομαὶ τῆς χειρός, συλλογίσου ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τόνοι. Ὡραῖαι ἐπιστολαί, ὡς αἱ ἰδικαί σου, δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ἀνορθογραφίαν.

Βεβαίως, *Ἑλλὰς-Κρήτη*, ἡ ἀνανέωσις δὲν λογαριάζεται ποτὲ ὡς ξεσπάθωμα· ἐπομένως, ἂν ὁ διὰ τοῦ ξεσπαθώματος ἐγγραφεὶς τρίμηνος ἢ ἑξάμηνος ἀνανεώσῃ δι' ἄλλου, ὁ ἄλλος αὐτὸς δὲν θὰ θεωρηθῇ *ὡς ξεσπαθόνων*. Εὔχομαι τὰ ἄριστα εἰς τὸν νεοσύστατον Σύλλογον.

Ἄργησες, *Φαίδρα*, ἀλλὰ τὸ ἐπέτυχες. Γράφε μου λοιπὸν συχνά. Εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφήν σου, ὅτι τὰ Ἐδσημα δὲν στέλλονται· γράφονται μόνον καὶ μετροῦνται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους· καὶ ὅποιος ἔχει τὰ περισσότερα, λαμβάνει τὸ λεγόμενον Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων. Ἂς διαβάσῃ καὶ τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἄγγελος Ἐλευθερίας* α. (Ι.Κ.) *Ἀτρόμητος Πολεμιστής*, α. (Δ.Ε.) *Διαβόλου Κάλτσα*, α. *Μία Μέλισσα*, κ. (Κ.Κ.) *Νέλσων*, κ. (Δ.Β.) *Τρισένδοξη Ἑλλάδα*, α. (Χ....) *Γλυκειὰ Πατρίδα*, α. *Σβυσμένο Ὀνειρο*, α. *Ἀγκαθάκι*, κ. (Φ.Δ.) *Κοσμοκράτωρ*, α. (Τ.Δ.) *Τρεπαπέρατος Σπανός*, α. (Μ.Δ.) *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος*, α. (Ε.Τ.) *Βάσιγκτων*, α. (Κ.Φ.) *Ἀνδριωμένος*; *Ἕλληνα*, α. (Δ.Χ.) *Ἐθνικὸν Κλέος*, α. (Σ.Κ.) *Ἁρμονία τοῦ Ἀπείρου*, α. (Σ.Κ.) *Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα*, κ. (Κ.Μ.) *Παπαρούνα*, κ. (Ε.Ζ.) *Δάκρυ τοῦ Γολγοθᾶ* κ. (Ι.Μ.) *Ἑλληνικὴ Προτομή*, κ. (Ε.Μ.) *Σεισμοπαθὴς Καλαβρία*, α. (Ι.Π.) *Πόθος τῆς Πατρίδος*, α. (Δ.Π.) *Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου* α. (Γ.Π.) *Ἀεροβιακὴ Αὔρα*, κ. (!!!) *Ἑλληνικὸν Κῦμα*, α. (Σ.Δ.) *Ἄνθος τοῦ Ταϋγέτου*, κ. (Ε.Β.) *Πανελλήνιον Φρόνημα*, α. (Η.Ο.Φ.) *Ὕμνος τῆς Κρήτης*, α. (Μ.Μ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Δρυάς*, κ. *Ἄποψις τοῦ Βοσπόρου*, κ. *Σκότος* α. *Ἄρχων τοῦ Πυρός*, α. *Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος*, α. *Ἔξυπνος Βλάκας*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀδικοκράτεια τῶν Βαλκανίων* (0) μὲ *Καστανὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἑλληνίδα Μητέρα*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Αἱματόβρεκτον Μακεδονίαν*·— ὁ *Ρηγολέπτος* (0) μὲ *Ἀνοικοκάρδον Ἀρσακειάδα*, *Τριανταφυλλάκι*, *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ*·— ἡ *Φαληρικὴ Αὔρα* (0) μὲ *Μιμόζαν*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Πεταλούδαν τοῦ Ἀγροῦ*·—ἡ *Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς τοῦ 21* (0) μὲ *Ἀλεξανδρινὴν Καραμανδίλαν*, *Πρόδοδον τῆς Διαπλάσεως*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄρχοντα τοῦ Πυρός* (φίλησέ μου τὸν μικρὸν Γιαννάκην καὶ 'πές του, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του μὲ κατενθουσιάζει·) *Μπερδεμένην Κυκλαμίνν* (σοῦ ἐπέστρεψα τὴν ἀπόδειξιν διορθωμένην· χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἤρεσαν τόσον τὰ νέα τοῦ 1909·) *Πίστις-Πατρὶς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Πνοὴν Ψυχορραγοῦντος* *Ἀγγέλου* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου·) *Γλυκοχάραμα* (κατεθουσιασμένον ποῦ καὶ φέτος ἔχομεν μυθιστόρημα τοῦ 'Ιουλίου Βέρν·) *Σκότος* (νὰ ἴδῶ πότε θὰ μοῦ γράψῃς καὶ ἐκτενέστερα· χαιρετίσματα στ' ἀδέλφια·) *Ζήτω τὸ Σύνταγμα* (ὀρθῶς τὸ ἔγραψες·) *Κάρμων* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 51ον· χαιρετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου·) *Ἔνδοξον Ἐλευθερίαν* (δὲν πειράζει· θὰ εὕρῃς ἀντικαταστάτην·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἔχει καλῶς· ἐλπίζω, ὅτι τὸ νέον φυλλάδιον ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας σου·) *Δοξασμένο Εἰκοσένα* (ὥστε θὰ πῆτε τὰ κάλαντα διὰ νάγοράσετε ὄργανα Φυσικῆς; πολὺ ὡραία ἰδέα!) *Γόνδολαν τῆς Βενετίας* (ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη, καὶ ἂς ἰδωμεν πλέον τί θὰ γίνῃ·) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἔχει καλῶς·) *Ποδάρκην* *Ἀχιλλέα* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Τεραστέρατον Σπανὸν* (πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανὸν* (περιμένω λοιπὸν ἐκτενεστέρας πληροφορίας, διὰ νὰ σοῦ εἴπω τὴν γνώμην μου· ἐν τούτοις δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ εἶνε τελείως ἐπιδεξιοτεχνική·) *Κορυδαλὸν τῆς Λέσβου*, *Ἰδανικότητα* (βεβαίως, ἡ προθεσμία θὰ εἶνε ἀρκετή· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ὅλοι σὲ ἀσπάζονται·) *Δρυάδα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα τὰ βιβλία·) *Ἀσύνομον* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς·) *Ἀριδολούριδο*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25 Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ἐρυθρά, μὲ χρυσᾶ γράμματα διὰ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1908.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμηθευθοῦν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἓν τοιοῦτον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 6 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 24 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Φεβρουαρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυκέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

24. Δεξίγριφος.

Πρόθεσιν διούλλαβον
Μὲ μέλος σου ἑνόνεις
Κι' ἀρχαίαν βασιλόπαιδα
Ἀμέσως φανερόνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος Σμυρνιοτοπούλας

25. Στοιχειόγριφος.

Τρία γράμματα ἂν βάλῃς στὴ σειρά
Τῆς Ἑλλάδος πόλιν κάμνεις μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Παρασκευαΐδου

26. Τετραπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ζῶον μὲ τὸ θῆτα
Ὄχι καὶ πολὺ μικρόν,
Μὲ τὸ φῖ δὲ εἶμαι κάτι
Ἄυλον καὶ ὑλικόν.
Μὲ τὸ κάππα εἰς τὰς νήσους
Τοῦ Αἰγαίου θὰ μὲ εὕρῃς·
Μὲ τὸ ε καὶ τόνον ἄλλον,
Εἶμ' ἐπίρρημα ποῦ ξεύρεις.
Κ' ἐπιτέλους μὲ τὸ πῖ,
Ψάξε στὴ γραμματική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορᾶ

27. Αἴνιγμα.

Ἡ κτῆσίς μου ὑπόληψιν
Στὸν ἄνθρωπον προσθέτει,
Ἂν λείψουν τὰ δυὸ πρῶτά μου
Θὰ σᾶς ἀφίσω ἔτη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἄδρας

28. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ Πέρσης βασιλεύς.
* + * = Μέλος τ. σώματος.
* * + * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * * + * * * * = Ἐπίθετον συνώνυμον σχεδὸν μὲ τὸ βέβηλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου

29. Συλλαβικὸς Ρόμβος

1.—Γαλλικὸν σύμφωνον.
2.—Εἶδος ποιητοῦ.
3.—Εὐτυχὴς ὁ θεωρούμενος ἄξιος αὐτῆς!
4.—Πτηνὸν ᾠδικόν.
5.—Ὁμωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπουμπουλίνας

30. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη παροιμία

Εἰς ἑκάστην τῶν κατωτέρω φράσεων ὑπάρχει κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη ἀπὸ μία λέξις τῆς ζητουμένης παροιμίας:

1.—Ἐξ ὅλων ἐν ἴδωμεν.
2.—Οὗτος ὁ ρόμβος εἶνε ἄλυτος.
3.—Ἴδοὺ μία κάμηλος.
4.—Σεῖς πλέκετε καλάθια;
5.—Εἰρήνη πᾶσιν ὑμῖν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Π. Ζωγράφου

31. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Ἰταλίας.

1, Σπλάγχνον· 2, Νησὶς τοῦ Αἰγαίου· 3, Θεὸς ἀρχαῖος· 4, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου

32. Φωνηεντόλιστον

δδσκ-κ-μνθν-τ-ρστν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στολοκαύστου Ἡμωθέου

33. Γρῖφος

ὑπὸ
Οὔφ! Ρ ὑπὸ ὑπὸ ντ ὑπὸ κλειδί.
ὑπὸ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαυμαστρίας τοῦ Βερναρδάκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 53.

493. Πύραυλος (πῦρ, αὐλός.)—494. Προσευχὴ (πρός, εὐ, χῖ.)—495. Ἴασμος-Ἴαμος. — 496. Ἄτοσσα-ἀστός. — 497. Κλίδανος-Καλδῖνος.

498. Α Ι Ν Ε Ι Α Σ
Ι Κ Α Ρ Ο Σ
Ν Α Β Ι Σ
Ε Ρ Ι Σ
Ι Ο Σ
Α Σ
Σ

499-503.—Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α: *ἀρχία* (Ἐργασία), *σοβαρός* (ἀστεῖος), *πάλαι* (ἄρτι), *ἄχαρις* (χαρίεις), *ἱκανός* (ἀνίκανος)=ΕΣΤΙΑ. —504. ΑΝΤΙΟΙΗ (ΧαναΑΝ ΔαλμαΤία, ΔιΟνυσος, άΠΗλιώτης.)—50 Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον.—506. *Ὁ Γανυμήδης ὑπῆρξεν ὡραῖος* (Ὁ γα, νὶ μὶ δὶς - ὑπ' ἦρξεν ὡραι-ὼς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁ π λ ᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγόστιχοι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Εἰς τὸ προσφιλέστατόν μας ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*** στέλλουμεν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς ἕνα μπουκέτο ἐγκάρδιες εὐχές, καὶ ὅπως τελείως ἐκπληρωθῶσι τὰ ὡραῖα ὄνειρά του.—*Ἀθάνατος Ψυχή, Σουφραζέτ.* *(Θ,52)*

Ὁ Σύλλογος «ΣΕΤΙΣ» διὰ μυριοστὴν φορὰν διακηρύττει πίστιν μέχρις ἑσχάτων τῇ Πανελληνίῳ Αἰγυπτιακῇ Ἑνώσει.—***Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός*** (πρόεδρος) μετὰ ***τεσσαράκοντα*** ἓξ ψηφοφόρων. *(Θ,53)*

Ζήτωσαν οἱ Ἀνοικτόκαρδοι Χεδίβαι! Τὴν εὐχὴν μου νέχουν! *Κάτω* οἱ Ἀντιβασιλεῖς.—***Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός*** (Πατριάρχης Ἀνοικτοκάρδων).

Καύσων Αἰγύπτου, Ἄρχων Χίου, Ἀρχιεπίσκοπος, Ἀνοικτόκαρδος, Ἀστὴρ Ἀνατολῆς, Χρυσόψαρο, Σκαριδάκι, Πλάτανος, Δάκρυ Χριστοῦ, Κορακόπουλο, Στολοκαύστης, Δάβαρον Γερμανοῦ καὶ λοιποί. *(Θ,54)*

Μάγισσαν. Κάθε ἡμέραν τοῦ 1909 σοῦ τὴν ραίνω μὲ τετραφυλλο τριφύλλι.—*Γόνδολα τῆς Βενετίας.* *(Θ,55)*

Τὸ Λατροῦμνικὸν Κόμμα μετὰ χαρᾶς δέχεται τοὺς ἐξ Αἰγύπτου προσελθόντας αὐτῷ *Χώραν Φαραὼ* κλπ. *(Θ,56)*

Ὁ *Ριγολέττος* εὔχεται στὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Φαληρικὴν παρέαν* εὐτυχῆ Χριστούγεννα. *(Θ,57)*

Ἑλληνόπουλα,

Τιμήσατε τοὺς ***προμάχους*** τῆς σημερινῆς μας ***ἐλευθερίας***. Χαιρετήσατε τὴν ***Ἕνωσιν*** τῆς Πατρίδος μας μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ψηφίζοντες τὸν παμφίλταταν

ΑΡΧΗΓΟΝ ΜΑΣ
ΠΡΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οἱ Κρῆτες Συνάδελφοί σας

ΚΑΝΔΑΝΟΛΕΩΝ-Ἀτρόμητος Κρής, Ἀστροπέλεκι, Γέρω - Μιχελῆς, Γυμνάσιον Χανίων, Εἶμαι Κρητικοπούλα, Ἐθνικὸν Μεγαλεῖον, Ἐλευθερία τῆς Κρήτης, Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, Ἐπίτροπος Ἐσωτερικῶν, Εὐτυχὴς Σεισμή, Ζήτω ἡ Ἕνωσις, Ζήτω ἡ Ἕνωσις, Ζήτω ἡ Κρήτη, Ζήτω ὁ Πρόμαχος, Ἡρωὶς τοῦ Παρθεναγωγείου, Θεμιστοκλῆς, Κάτω Χαλέπα, Κρήτη, Κρητικὴ Βουνά, Κρητικὰ Ὕδατα, Κρητικαρός, Κρητικὴ Ἐλπίς, Κρητικὴ Ἰδέα, Κρητικὸς Πόνος, ΚΡΥΦΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ, Λευκορείτης, Μεγαλόνησος Κρήτη, Ναυτόπουλο τῆς Κρήτης, Σεντευμένη Κρητικοπούλα, Προμαχοελευθερικός, Σελινιώτης, Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως, Σοφία Δαμολίν, Σταυρὸς ἢ Νίκη, Σφακιανή, Τρισένδοξος Κρήτη, Φιλελευθερικός, κ.τ.λ. *(Θ,58)*

Θερμῶς εὐχαριστῶ δι' ἐνθουσιώδεις των εὐχὰς Στέλλαν Πομόνη, *Ἰδανικόστητα, Ἀδην Μαρτίου, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Σουφραζέττ, Ἀθάνατον Ψυχήν.—Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.* *(Θ,59)*

Πλειονοψηφία Κρητῶν ψηφοφόρων, ἀποδοκιμάζουσα Λατροῦμνικούς, θὰ παραμείνῃ μέχρις ἐσχάτων φιλοτιμοενωτικωτάτη. Ξενητεμένα μας Ἑλληνόπουλα! Οἱ Κρῆτες συνάδελφοί σας κάμνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ νικήσετε.

Ζήτω ἡ Εὐχούλα μας!
Γιὰ τὰ ξενητεμένα μας παιδιά!
Κάτω ἡ Λατροῦμνικὴ ὀφρῦς!

ΕΝΩΣΙΣ Ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀρχηγὸς ἐξωτερικοῦ «Αἰγυπτ. Ἑνώσεως»
(Θ,60)

Παιδιά! μὴ με ξεχνᾶτε.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ *(Θ, 61)*

Ἐπὶ ὀνομαστικῇ σας ἑορτῇ δεχθῆτε ἀπείρους εὐχάς, ἀγαπητὴ *25 Μαρτίου* καὶ *Εὔσκιε Πλάτανε*· σὺ δὲ φίλατον *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, ἀνθοδέσμην ἀνθέων καὶ εὐχῶν. —*Εὐχὴ τῆς Μάνας.* *(Θ, 62)*

Ψηφίζω ἅπαντα τὸν Λατροῦμνικὸν συνδυασμὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς *Εὐγενοῦς Φιλοδοξίας.—Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων.* *(Θ, 63)*

Οἱ ὑπερεξήκοντα ψευδωνυμοφόροι Βολιῶται διακηρύττουν διὰ μυριοστὴν φορὰν πίστιν τῇ «Πανελ. Αἰγυπτιακῇ Ἑνώσει» διὰ τοῦ ὑποψηφίου των.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ *(Θ, 64)*

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΣΡΟΝΙΑΣ

ΕΙΝΕ Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΤΟΥ 1908

Μὲ τὰς 432 σελίδας του.—Μὲ τὰς 350 εἰκόνας του. — Μὲ τὰ πέντε μυθιστορήματά του.—Μὲ τὰς πέντε κωμῳδίας του. —Καὶ μὲ τὰ ἀμέτρητα ἄλλα του.

Πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας:

Ἄδετος (γραμμένος μὲ ἐξώφυλλον) δρ. ἢ φρ. 8
Κομψότατα χρυσοδεμένος: δρ. ἢ φρ. 10

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.